

MOR

JEZDCI
APOKALYPSY

I

LAURA THALASSA

MOR

LAURA THALASSA

MOR

#B&KLAB
YOUNG AND NEW ADULT

Text © Laura Thalassa, 2018
Cover design by Jeff Miller/Faceout Studio
Translation © Ondřej Pauser, 2025
Czech edition © Nakladatelství Slovart, s. r. o., 2025
All rights reserved

Mor

Z anglického originálu *Pestilence*, vydaného v roce 2018
nakladatelstvím Lavabrook Publishing, LLC, přeložil Ondřej Pauser

Redigoval Jiří Kettner

Korektury Adéla Lapáčková

Editorka Kateřina Eliášová

Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., Oderská 333/5,
196 03 Praha 9 – Čakovice, v edici #booklab v roce 2025

Vydání první

ISBN 978-80-276-0969-7

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.cz

*Pro Teresu, která pečuje obětavě,
dává nekonečně a miluje absolutně.
Svět potřebuje víc takových, jako jsi ty.*

Tu jsem viděl, jak Beránek rozlomil první ze sedmi pečeti, a slyšel jsem, jak jedna z těch čtyř bytostí řekla hromovým hlasem: „Pojď!“

A hle, bílý kůň a na něm jezdec s lukem; byl mu dán věnec dobytčáka, aby vyjel a dobýval.

Zjevení 6,1–2

Prolog

JEJICH PŘÍCHOD DOPROVÁZELA bouře.

Obloha se zmítala v křeči, valily se přes ni vířící temné chuchvalce mraků. Vzduch nad pouští zhoustl, nasýtila ho vlhkost a podivný zápach hniloby.

Zablesklo se.

PRÁSK!

Svět se rozzářil, jako by se ocitl v plamenech, a najednou tu byli – čtyři příšerná monstra na svých strašlivých ořích. Obludní hřebci se vzpínali a bušili kopyty do vzduchu, zatímco jejich páni se kolem sebe rozhlíželi cizíma, děsivýma očima.

Mor, čelo zdobené korunou.

Válka s taseným ocelovým ostřím.

Hlad, třímající kosu a váhy.

A nakonec Smrt, zhouba s temnými křídly složenými na zádech a s pochodní, z níž stoupal páchnoucí dým, v ruce.

Čtyři Jezdci apokalypsy, kteří přišli, aby uchvátili zemi a vyhubili smrtelníky, kteří na ní žili.

Obloha zčernala a koně vyrazili, od kopyt se jim při cvalu zdvihal prach.

Na sever.

Východ.

Jih.

A západ.

Jezdci se rozjeli do čtyř koutů světa, a kudy prošli, tam se rozbíjely stroje, vybuchovaly pojistky. Internet se zhroutil a počítače přestávaly pracovat. Selhávaly motory a letadla padala z oblohy.

Jeden po druhém vypovídaly službu veškeré lidské vynálezy a zeměkoule se ponořila do temnoty.

Tak to bylo a tak to bude i nadále, protože věk člověka skončil a začal věk Jezdců.

Přišli na zemi a přišli proto, aby nás zničili.

Kapitola 1

Rok 5 po příchodu Jezdců

„BUDEME TAHAT SIRKY.“

Skloním pohled svých oříškových očí k tenkým dřívkům vyčnívajícím z Lukovy sevřené pěsti. Jedním škrtnem o desku našeho hrubě otesaného stolu. Zápalka na vteřinu jasně zaplane, než Luke plamen sfoukne. Prostory hasičské stanice naplňuje bzučení stropních světel – znepokojivý zvuk, jaký dnes ovšem vydává většina zařízení fungujících na elektřinu. Jako by měla každou chvíli zdechnout.

Luke pozvedne sirku se zčernalou hlavičkou. „Kdo si ji vytáhne, zůstane a dokončí náš plán.“

Šlo o trýznivé rozhodnutí, které jsme však museli učinit. Jeden člověk odsouzený k smrti, tři budou žít.

Jen proto, abychom mohli zabít toho bezbožného parchanta.

Luke schová ohořelý konec sirky do dlaně spolu se třemi dalšími zápalkami a ruce skryje pod stůl, aby mohl nepozorovaně změnit jejich pořadí.

Venku, za jedním z vyřazených hasičských vozů, leží sbalené naše věci, vše potřebné připravené na rychlý útěk.

Tedy samozřejmě pro ty tři z nás, na které se při losování usměje štěstí.

Luke konečně zvedne ruku, ze sevřené pěsti mu vykukují čtyři stejné konce zápalek.

Jako první se po nich natáhnou Felix a Briggs, druzí dva hasiči.

Felix si vybere a jeho zápalka...

Má červenou hlavičku.

Zhluboka si oddechne. Naprosto jasně vidím, že by nejradši uvolněně padl zpátky na své místo; jeho úleva je natolik zjevná. Jenže na něco takového je jednak příliš velký macho, jednak se příliš obává o nás ostatní.

Briggs sáhne po zápalce...

Červený konec.

S Lukem se na sebe podíváme.

Jeden z nás zemře.

Snažím se číst v Lukově výrazu. Připravuje se na to, že to bude on, kdo zůstane. Stejný výraz jsem u něj viděla už kdysi, tehdy jsme hasili požár, který nás skoro obklíčil. Pohyb ohně jako by tenkrát ovládal sám ďábel – a Luke najednou vypadal jako chodící mrtvola.

Tehdy jsme všichni přežili. Možná přežijeme i dnes.

Pozvedne ke mně pěst. Zbývají poslední dvě sirky.

Šance padesát na padesát.

Nerozmýšlím se a jednu z nich popadnu.

Trvá jen vteřinu, než zaregistruju barvu jejího konce.

Černá.

Černá znamená... černá znamená smrt.

Z plic jako by mi rázem unikl všechn vzduch.

Vzhlednu ke svým přátelům. Všem se ve tvářích zračí lítost a strach.

„No, každý musí někdy umřít, ne?“ poznamenám.

„Saro...“ ozve se Briggs, o němž téměř s jistotou vím, že mě má rád víc než jen jako kamarád a kolega.

„Půjdu místo tebe,“ řekne. Jeho statečnost je tak zbytečná. Nemůžete přece chodit s holkou, když jste mrtví, že?

Sevřu zápalku v dlani. „Ne,“ odpovím a cítím, jak se mi v kostech usazuje odhodlání. „Tohle už jsme rozhodli.“

Já. Jsem to já, kdo zůstane.

Hluboký nádech.

„Až bude po všem,“ řeknu, „dojděte prosím za mými rodiči a povězte jim, co se stalo.“

Snažím si nemyslet na svou rodinu, která se spolu se zbytkem obyvatel města evakuovala na začátku týdne. Na mámu, která mi odkrajovala kůrku ze sendvičů, když jsem byla malá, a na tátu, jehož tak moc rozrušilo, když jsem se dobrovolně přihlásila na tuhle poslední službu. Už tehdy se na mě díval, jako bych umřela.

Měla jsem se s nimi setkat u dědovy lovecké chaty.

To už se nestane.

Felix přikývne. „Slibuju, Burnsová.“

Vstanu. Nikdo jiný se nepohne.

„Běžte,“ nařídím jim nakonec. „Bude tu během pár dní.“
Nebo možná během pár hodin.

Nejspíš pochopí, že si nedělám legraci, protože už neplývají časem na dlouhé vzdorování či hádky. Jeden po druhém ke mně přijdou a sevřou mě v pevném objetí.

„Mělo to být jinak,“ zašeptá mi Briggs, než mě pustí.

Mělo, mohlo... Je zbytečné se k tomu vracet. Celý svět měl být jiný. Jenže není a na tom jediném záleželo.

Velkým oknem hasičské zbrojnice sleduju jejich odjezd – jak si Luke vyvádí z garáže koně a Felix s Briggsem nasedají na kola s batohy připevněnými k nosičům.

Počkám, dokud definitivně nezmizí, a teprve pak začnu sbírat své věci. Zrak mi padne na můj batoh nacpaný všemožným vybavením nutným pro přežití – a navíc zatížený

sbírkou nejlepších povídek Edgara Allana Poea – a pak se stočí k dědečkově brokovnici. Naolejovaný kov se leskne smrtícím nebezpečím.

Není čas se bát, ne, dokud nebude za mnou to, co je třeba vykonat.

Možná jsem odsouzená k smrti, ale jsem rozhodnutá vzít toho pekelného bastarda s sebou.

Kapitola 2

NIKDO NEVÍ, ODKUD se čtveřice Jezdců vzala, jen to, že se jednoho dne objevili na svých hřebcích a vyrazili na svou děsivou jízdu městy a krajinou. A kudy projeli, tam se lidské technologie rozbíjely jako vlny o útesy.

Nikdo neví, co to znamená. A zvláště poté co Jezdci apokalypsy, všichni najednou, stejně náhle, jako se objevili, opět zmizeli.

Elektroniku se nám obnovit nepodařilo, ale začali jsme se snažit ony nevysvětlitelné události nějak vysvětlit: Byla to sluneční erupce. Teroristé. Synchronizované elektromagnetické pulzy. Co na tom, že žádné z těchto vysvětlení vlastně nedávalo smysl – pořád působila rozumněji než nějaká biblická apokalypsa, takže jsme se otřepali a bez reptání spolklili naše nedopečené teorie.

A pak se vrátil Mor.

POTÉ CO MOJI kolegové – *bývalí* kolegové – odejdou, dlouho jen tak sedím u stolu, prsty přejíždím po vyleštěném

dřevě dědečkovy brokovnice a zvykám si na to, jaké to je držet ji v rukou.

Pokud pominu poslední dva týdny, kdy jsem cvičně střílela do plechovek, nedržela jsem zbraň už roky. Za celý život jsem zastřelila jediného živého tvora (bažanta, jehož smrt mě pak pronásledovala ve snech, když mi bylo dvanáct).

A teď se to stane znovu.

Vstanu a znovu vyhlédnu z okna. Naproti mně přes cestu stojí moje kolo s vozíkem, který jsem k němu připevnila, naloženým jídlm, lékárníčkou a dalšími potřebnými věcmi. Za kolem se na kopcích obklopujících město Whistler, náš domov, rozprostírá kanadská divočina. Kdo by si pomyslel, že Jezdec zavítá právě sem, do tohoto zapomenutého koutu světa?

Z náhlého popudu se otočím, zamírím k ledničce a vydám pivo – civilizace možná spěje ke konci, ale k čertu s tím, hlavně když je co pít.

Otevřu plechovku a přesunu se do obývacího, kde zmáčknou tlačítko na televizním ovladači.

Nic.

„No do háje!“ Můj život brzy ukončí fakt hodně hnusná smrt, a zrovna v tuhle chvíli se televize rozhodne taky natáhnout brka.

Udeřím do té zatracené bedny dlaní.

Pořád nic.

Zamumlám nadávku, za kterou by na mě byl děda jistojistě velmi hrdý, a pořádně televizi nakopnu, spíš ze vzteku než z jakéhokoli jiného důvodu.

Obrazovka zabliká a probudí se k životu. Objeví se zrnitý obraz hlasatelky s tváří deformovanou pokřivenými barevnými pruhy zapříčiněnými vadou přenosu.

„... zdá se, že se pohybuje Britskou Kolumbií... směrem k Tichému oceánu...“ Slova reportéra se ztrácí ve statickém šumu. „... zprávy o mesiášské horečce, která následu-

je v jeho stopách...“ Morovi stačí městem jen projet, aby se infekce rozšířila.

Vědci – ti, kteří se své práci věnovali i po pádu technologií – toho o nemoci pořad moc nevěděli, jen to, že je extrémně nakažlivá a hlavním přenašečem je *Jezdec*. Brzy se však pro ni vžil jednotný název – mesiášská horečka nebo prostě horečka. Vymysleli ho ustrašenci, ale sem svět dospěl – k ustrašencům, svatým a hříšníkům.

Vypnu televizi, zvednu batoh i zbraň a zamířím ven, přičemž si hvízdám titulní melodii z *Indiana Jonese*. Možná že když budu předstírat, že je to celé jen jedno velké dobrodružství a já jsem v něm hlavní hrdinkou, nebudu tolik myslet na to, co je třeba udělat, abych zachránila svoje město a s ním i zbytek světa.

Většinu dne a velkou část večera strávím stavěním tábora u Sea to Sky Highway, dálnice, po níž se Jezdec s největší pravděpodobností vydá. A bože, vážně doufám, že tudy projede ve dne. Mám mizernou mušku i za denního světla, v noci ovšem vážně hrozilo, že zastřelím spíš sebe než jeho.

Vzhledem k tomu, jak se mi dneska daří, tu byla šance, velká šance, že to fakt totálně zmrším. Možná Mor pojede jinudy nebo se rozhodne být chytrý a nenápadně se připlíží z jiné strany. Možná projede kolem, aniž bych si ho všimla.

Možná, možná, možná.

Možná v sobě i divoké, příšerné věci skrývají špetku logiky.

Vezmu pušku a náhradní municí, skryju se u dálnice a připravím se na dlouhé čekání.

PŘIJDE S PRVNÍM SNĚHEM sezóny.

Následujícího dne ráno krajinu pohltí ticho. Mé okolí pokrývá sněhový poprašek a vozovka silnice se perleťově leskne. Z nebe se mírumilovně snáší drobné vločky a všechno to vypadá tak směšně krásně.

A pak se najednou z korun stromů vznese hejno ptáků. S úlekem pozoruju, jak mi letí nad hlavou, jejich tmavá těla se rýsují proti zatažené obloze.

Potom se z několika směrů zároveň ozve vlčí vytí, až mi přeběhne mráz po zádech. Jakmile jejich varovné volání dozní, les ožije. Dravci i kořist prchají bok po boku kolem mě. Mývalové, veverka, zajíci, kojoti – ti všichni se snaží uniknout. Zahlédnu mezi nimi dokonce i pumu.

Pak jsou pryč.

Rozechvěle vydechnu.

Přichází.

Krčím se v příšeří lesa, v rukou svírám brokovnici. Zkontroluju komoru. Vyjmu náboje a pak zbraň znovu nabiju, jen abych se ujistila, že je vše v pořádku a připravené. Přehmátanu si, abych měla lepší úchop.

Sjedu rukou ke kapse, abych se přesvědčila, že mám dostatek náhradní munice, když se mi zjeví chloupky vzadu na krku. Pomalu zvednu hlavu a upřu pohled na opuštěnou dálnici.

Uslyším ho dřív, než ho zahlédnu. Chladným ránem se ozve dusot kopyt jeho koně, zpočátku tak tichý, až mi připadá, že si ho snad jen představuju. Jenže ten zvuk je pořád hlasitější a hlasitější, až se Jezdec náhle objeví na dohled.

Ztrácím několik drahocenných vteřin zíráním na tu... věc.

Na sobě má zlatou zbroj a sedí na bílém hřebci. Na zádech se mu houpe luk a z toulce trčí šípy. Světlé kadeře mu tíží zlatá koruna. A jeho tvář – jeho hrdá tvář by mohla patřit andělu.

Pohled na něj je téměř nesnesitelný. Je příliš úchvatný, příliš vznešený, příliš zlověstný. Tohle jsem tedy nečekala. Nečekala jsem, že během zlomku okamžiku zapomenu na sebe i své smrtící poslání. Nečekala jsem, že se jím budu cítit... uchvácená. Ne se vším tím strachem a nenávistí, jež se mi svíjí v žaludku.

Ale ano, naprosto mě ohromil – on, první Jezdec apokalypsy.

Mor Dobyvatel.

Kapitola 3

NIKDO NETUŠÍ, PROČ se Jezdci před pěti lety objevili nebo proč krátce poté zase zmizeli, ani proč se pak vrátil Mor – jen on sám – aby vnesl zmatek do života živých bytostí.

Samozřejmě že úplně každý má na tyto otázky nějakou odpověď, obvykle stejně uvěřitelnou asi jako vyprávěnky o víle Zubniče, ale jelikož se nikdy nikomu nepodařilo některého z Jezdců zahnat do kouta a vydolovat z něj pravdu, nezbývá nám nic jiného než domněnky.

Víme jen to, že jednoho rána před sedmi měsíci se poprvé objevil ve zprávách.

Poblíž Everglades na Floridě zahlédli Jezdce na koni. Pokračování se k nám doneslo až o týden později, když dorazilo upozornění na podivnou nemoc, která kosila obyvatele Miami.

Potom bylo oznámeno první úmrtí. Vyšel velký článek o smrti ženy, která se na několik hodin stala jedinou tragickou obětí nákazy. Jenže počet mrtvých se zanedlouho zdvojnásobil – a pak znovu a znovu. Rostl exponenciálně, až vymazal celé Miami, pak Fort Lauderdale, potom Boca Raton. Následně se nemoc přesunula na východní pobřeží Spojených států ve shodě s pozorováním pohybu Jezdce.

Tentokrát Jezdec projíždějící městy neničil techniku, ale lidská těla. Tehdy si svět uvědomil, že se Mor vrátil.

ZÍRÁM NA NĚJ. MOR není člověk o nic víc, než je jeho hřebec skutečný kůň.

Na posledních záběrech, které jsem viděla, se řítíl New Yorkem, do luku zakládal jeden šíp za druhým a střílel je do křičícího davu prchajících lidí, kteří se před ním snažili ukrýt.

Musela jsem si reportáž pustit pětkrát, než jsem byla schopná jí uvěřit.

Pak už jsem se dívat nemohla.

A teď je tedy tady. Mor osobně.

Klap – klap – klap. Kůň s Jezdcem na hřbetě se ke mně pomalu blíží. Jezdci se na ramenou a ve vlasech hromadí sníh. Nějakým záhadným způsobem jako by bílé vločky jen podtrhovaly jeho podivnou, nadpozemskou krásu.

Čekám bez hnutí, jen se v duchu bojím, že si všimne mlžného obláčku mého sraženého dechu. Zdá se však, že je ke svému okolí naprosto lhostejný: proč by si ho taky měl všimnout; nikdo kromě mě se nejspíš nikdy ani nepokusil přiblížit k doslovnému ztělesnění morové nákazy.

Aniž z Jezdce spustím oči, pomalu zvednu zbraň. Trvá sotva několik vteřin, než zamířím na jeho hrud'. To je jediné místo, v které jsem mohla doufat, že trefím. Cítím, jak se mi krouutí žaludek, zatímco Jezdce sleduju skrze mířidla.

Už jsem viděla umírat člověka. Viděla jsem lidské tělo plné puchýřů, spálené ohněm k nepoznání, cítila jsem odporný pach škvířícího se masa.

A přesto.

Přesto teď s prstem na spoušti váhám.

Nikdy jsem nikoho *nezabila* (až na toho bažanta). Teď však jako bych zapomněla, že tenhle tvor není lidská bytost, že se vydal na vražedné tažení Severní Amerikou... Přesto však

vypadá tak živoucí, vnímající, *lidský*. Jako důvod k tomu, abych začala bojovat sama se sebou, mi to stačí.

Uchopím zbraň lépe a zavřu oči. Pokud to udělám, máma bude žít, táta bude žít, Briggs s Felixem a Lukem budou žít. Moji přátelé a kolegové a jejich rodiny budou žít. Celý svět, který se Mor rozhodl zničit, bude žít.

Jediné, co je pro to třeba, je pohnout ukazováčkem.

Nikdy jsem se nepovažovala za zbabělce, přesto to během jedné jediné vteřiny málem vzdám.

Kašli na morální zásady, Burnsová, když už máš umřít, tak ať to má nějaký smysl.

Natáhnu vzduch do plic, vydechnu – a stisknu spoušť.

PRÁSK!

Zvuk výstřelu je snad ještě víc šokující než zpětný náraz brokovnice, rána v ozvěně zarezonuje mezi stromy.

Jezdec na silnici přede mnou zasténá, sprška broků ho zasáhla do hrudi a síla jejich nárazu ho smetla ze sedla. Jeho vyděšený kůň se postaví na zadní, kopyty zahrabe do vzduchu a v hrůze zařehotá, potom vyrazí dál po silnici.

Jako by se mi zauzlovaly vnitřnosti.

Nakazím se.

Kůň se tryskem žene pryč.

Možná je to ten kůň, kdo šíří mor, ne jeho pán. Anebo možná oba.

Nemůžu to riskovat.

„Mrzí mě to,“ zašeptám a podruhé zamířím.

Stisknout spoušť je tentokrát jednodušší. Snad že jsem to udělala už předtím, anebo jsem připravená na kopnutí brokovnice a na ohlušující zahřmění výstřelu, nebo možná je přece jen snazší zabít zvíře než člověka – bez ohledu na to, že ani jeden z nich nebyli tím, čím se na první pohled zdáli být.

Přední nohy hřebce podklesnou, pak se jeho tělo s mučivým záúpěním zhroutí k zemi. Padl na bok nějaký třicet metrů od Jezdce a už se nepohnul.